

Warszawa, dn. 21 maja 2018 r.

Sz. P.

Paweł Gruza

Podsekretarz Stanu

Ministerstwo Finansów

ul. Świętokrzyska 12,

00-916 Warszawa

Dotyczy: projektu ustawy z dnia 26 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62 i 86) (dalej: „Projekt”)

Szanowny Panie Ministrze,

Dnia 26 kwietnia 2018 r. został przekazany do konsultacji projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług implementujący Dyrektywę Rady (UE) 2016/1065 z dnia 27 czerwca 2016 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do bonów na towary lub usługi (dalej: Dyrektywa).

Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska (dalej: **IAB**) pragnie przedstawić swoje uwagi do przedmiotowego Projektu.

1. Definicja bonu

Projekt implementuje definicję „bonu” na towary lub usługi wskazaną w Dyrektywie. Ponadto tak jak to zostało zaprezentowane w Dyrektywie, tak i w proponowanych w Projekcie zmianach do ustawy o VAT, projektodawca dokonuje rozróżnienia dwóch rodzajów bonów:

- a) jednego przeznaczenia,
- b) różnego przeznaczenia.

Proponowana zmiana co do zasady odzwierciedla treść Dyrektywy, niemniej jednak odnosi się jedynie do bonów na towary i usługi, natomiast nie została uregulowana kwestia wymiany bonu na: inny bon / voucher.

W realizowanych transakcjach gospodarczych, prawdopodobieństwo wystąpienia takich przypadków jest wysokie. Przykładem mogą być programy lojalnościowe organizowane np. przez sieci sprzedaży, w ramach których, uczestnicy programów otrzymują nieodpłatnie punkty lojalnościowe przyznawane przy okazji dokonywania zakupów lub w ramach akcji promocyjnych. Punkty takie mogą zostać wymienione na nagrody, wśród których znajdują się

nie tylko towary i usługi, ale także ww. bony, czy środki pieniężne dla organizacji pożytku publicznego.

W konsekwencji, widzimy konieczność uregulowania tych kwestii w projektowanej ustawie, poprzez doprecyzowanie, że bon dotyczy instrumentu wymienianego wyłącznie na towary lub usługi. Powyższe jest zgodne z założeniami Dyrektywy, w szczególności w pkt 4. preambuły do Dyrektywy wskazano, że zasady dotyczące opodatkowania bonów powinny dotyczyć wyłącznie bonów, w zamian za które uzyskać można towary lub usługi.

Dodatkowo, należy doprecyzować, że uregulowania te, zgodnie z założeniami Dyrektywy, nie dotyczą bonów przekazywanych nieodpłatnie.

We wniosku o Dyrektywę wprost wskazano, że wymiana bonu na towary lub usługi nie jest płatnością, lecz stanowi raczej wykonanie prawa będącego następstwem płatności, której dokonano w chwili emisji bonu lub przejęcia go przez kolejnego posiadacza. Analogiczny fragment znalazł się w uzasadnieniu do Projektu. W konsekwencji należy doprecyzować, że regulacja ta dotyczy bonów, które niosą ze sobą prawo do otrzymania towarów lub usług, przyznane w wyniku dokonania płatności za bon.

2. Bon jednego przeznaczenia (SPV)

Definicja SPV może rodzić wątpliwości w zakresie jednoznacznej kwalifikacji bonu, tj. kwalifikacji, która jest absolutnie kluczowa dla sposobu traktowania podatkowego takich produktów. Warunki jakie musi spełnić bon jednego przeznaczenia to znane miejsce dostawy/świadczenia usług (bardziej właściwe będzie użycie sformułowania „kraj dostawy/świadczenia usług”) oraz kwota należnego podatku.

Wątpliwości budzi moment klasyfikacji bonu, czy momentem, który definitywnie określa bon jako jednego przeznaczenia, jest moment jego emisji i jego rodzaj zostaje wówczas określony definitywnie? Czy też możliwa będzie jego reklasyfikacja w oparciu o moment zawarcia transakcji, do której zawarcia uprawnia ten bon?

Przykładowo, sklep emitujący bon na zakupy, prowadzi sprzedaż opodatkowaną różnymi stawkami. Wobec czego wartość podatku na moment emisji nie jest znana, nie dając podstawy do uznania za bon jednego przeznaczenia. Wyemitowany bon posiada okres ważności, w trakcie którego może nastąpić zmiana asortymentu sklepu, czy nawet przepisów prawa powodująca, że wszystkie towary jakie można nabyć na podstawie bonu, będą opodatkowane w jednolity sposób, dając tym samym przesłankę do reklasyfikacji bonu na bon jednego przeznaczenia.

Alternatywnie, na moment emisji bonu sklep może prowadzić jedynie sprzedaż opodatkowaną stawką podstawową i na ten moment bon zostanie zakwalifikowany jako bon jednego przeznaczenia (SPV), niemniej jednak, do czasu gdy konsument nabydzie ten bon od jednego z pośredników, sklep może wprowadzić do asortymentu produkty opodatkowane stawkami obniżonymi. Konsument może spożytkować bon w całości lub w części na zakup towarów opodatkowanych stawką obniżoną, co w praktyce doprowadzi do opodatkowania sprzedaży zawiżoną stawką VAT, w przypadku uznania, że dla transakcji sprzedaży bonu przez pośrednika na rzecz konsumenta obowiązująca była klasyfikacja bonu na moment jego emisji jako bonu jednego przeznaczenia (SPV). Czy wówczas przez pośrednika powinna zostać

opodatkowana odsprzedaż kuponu, czy też powinien on opodatkować prowizję z tytułu dystrybucji? Czy w takiej sytuacji sklep powinien wykazać sprzedaż towarów podlegających obniżonej stawce VAT jako sprzedaż opodatkowaną stawką podstawową?

W takiej sytuacji, żeby zapobiec nierównemu opodatkowaniu sprzedaży tych samych towarów emitent powinien móc dokonać korekty podatku VAT w bieżących okresach rozliczeniowych.

Kolejną sytuacją, która może rodzić wątpliwości jest możliwość realizacji bonów na dostawę towarów lub świadczenie usług przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą poza granicami Polski i będące podatnikami VAT w swoim kraju. Wówczas zarówno miejsce świadczenia usług jak i potencjalna stawka podatku należnego praktycznie w każdym przypadku może być różna. Mianowicie, podmiot świadczący faktycznie usługi niematerialne może nawet nie posiadać wiedzy w zakresie tego, gdzie wyżej opisany nabywca posługujący się bonem ma miejsce siedziby i gdzie usługa jest opodatkowana, lub też w przypadku sprzedaży towarów istnieje możliwość dokonania wywozu nabytego towaru przez nabywcę doprowadzając do wewnątrzspółnotowej dostawy towarów opodatkowanej stawką 0%.

Przykładowo sieć dystrybuująca m.in. sprzęt elektroniczny może dokonać sprzedaży, która zaklasyfikowana może zostać jako wewnątrzspółnotowa dostawa towarów ze stawką 0% (wywóz przez nabywcę) a w przypadku zapłaty bonem wyemitowanym przez daną sieć, gdyby taki bon na moment emisji został uznany przez emitenta za bon jednego przeznaczenia (SPV), gdyż co do zasady realizowana jest sprzedaż towarów ze standardową stawką VAT, to dojdzie do zawyżenia opodatkowania.

Czy wobec tego intencją ustawodawcy będzie jednoznaczna klasyfikacja bonów uprawniających do zakupów usług o takim charakterze jako MPV? Zasadne byłoby doprecyzowanie tej kwestii.

3. Opodatkowanie niezrealizowanych bonów w terminie ważności

Projekt wprowadza fikcję prawną wyświadczenia usługi gotowości do realizacji dostawy towarów lub świadczenia usług na rzecz ostatniego posiadacza bonu różnego przeznaczenia w przypadku, gdy bon ten nie zostanie w całości lub części zrealizowany w terminie jego ważności, a wynagrodzenie z tego tytułu zostanie przez podatnika zatrzymane.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w pkt 12. preambuły do Dyrektywy wskazano bezpośrednio, że Dyrektywa nie dotyczy sytuacji, w których bon różnego przeznaczenia nie zostaje zrealizowany przez konsumenta końcowego w terminie ważności bonu, a wynagrodzenie otrzymane za taki bon zatrzymuje sprzedawca.

Takie wyłączenie w Dyrektywie nie oznacza jednak, że ustawodawca unijny nie rozważał tej kwestii. Wręcz przeciwnie, temat ten był przedmiotem szeregu dyskusji w ramach przygotowania projektu Dyrektywy. Przykładowo, w dokumencie roboczym Komisji Europejskiej określającym wpływ regulacji, uzupełniającym wniosek o Dyrektywę poruszone zostało zagadnienie bonów niewykorzystanych.

Po analizie, ustawodawca unijny zrezygnował jednak świadomie z uregulowania niewykorzystanych bonów, wskazując na niski odsetek voucherów, które zostają niezrealizowane oraz łatwą możliwość obejścia takich regulacji przez przedsiębiorców poprzez emitowanie bonów bez terminu ważności. Co więcej, wprowadzenie takich regulacji musiałoby się wiązać również z odpowiednią modyfikacją przepisów dyrektywy 2016/112/EC w odniesieniu do świadczenia usług. W dyrektywie 2016/112/EC nie ma bowiem odpowiedniej czynności podlegającej opodatkowaniu, pod którą można by zaklasyfikować niewykorzystanie bonu.

Zatem wprowadzenie analizowanej regulacji jest wyłączną inicjatywą polskiego projektodawcy, niemającą podstawy w dyrektywie 2016/112/EC oraz niezgodną z kierunkiem zmian w zakresie zasad opodatkowania bonów wprowadzonych Dyrektywą.

W polskich przepisach implementujących Dyrektywę zaproponowano opodatkowanie niewykorzystanych bonów różnego przeznaczenia w drodze uznania, że podmiot, który zatrzymał wynagrodzenie za bon wyswiadczył usługę gotowości do realizacji bonu. W tym względzie polski projektodawca powołuje się na wyrok TSUE w sprawie C-174/00 Kennemer Golf dotyczącej opodatkowania VAT rocznych opłat członkowskich za pole golfowe, pobieranych niezależnie od faktycznego korzystania z obiektu. Należy wskazać, że orzeczenie to dotyczy zupełnie innych sytuacji, bowiem roczna opłata członków klubu golfowego jest czymś zasadniczo odmiennym od bonu różnego przeznaczenia. Bon taki jest bowiem instrumentem transferowalnym i w związku z tym może dotyczyć świadczeń, które mogą być w trakcie jego ważności wykonywane przez różne podmioty.

Co więcej, przyjęcie fikcji wykonania usługi gotowości do realizacji bonu przez podmiot, który zatrzymał wynagrodzenie za bon, będzie rodziło wiele problemów, m.in. w zakresie określenia podmiotu, który w całym łańcuchu dystrybucji bonów różnego przeznaczenia zatrzymuje wynagrodzenie. Można bowiem dojść do wniosku, że każdy podmiot w łańcuchu dostaw w praktyce „zatrzymał wynagrodzenie”. Mogłoby to doprowadzić do wielokrotnego opodatkowania tego samego bonu, co zdecydowanie nie było intencją projektodawcy unijnego.

Proponowane regulacje dodatkowo znacznie obciążą podatników oferujących bony różnego przeznaczenia. W pierwszej kolejności będą oni zobowiązani do kontrolowania bonów niezrealizowanych, co zmusi ich do prowadzenia szczegółowej ewidencji emitowanych bonów. Dodatkowo podatnicy tacy, będą zobowiązani opodatkować usługę gotowości do realizacji dostawy lub świadczenia usług, których ten bon dotyczy na rzecz ostatniego posiadacza. Takie zobowiązanie z kolei rodzi problem identyfikacji ostatniego posiadacza bonu. W przypadku bowiem, gdy ostatnim posiadaczem będzie podatnik VAT, podmiot dokonujący opodatkowania usługi gotowości do realizacji bonu będzie obowiązany udokumentować ten fakt fakturą, natomiast w przypadku gdy posiadaczem będzie konsument niebędący podatnikiem VAT, podmiot taki powinien wystawić i wydać mu paragon.

Skąd zatem emitent bonu, jeśli dystrybuuje je za pośrednictwem innych podmiotów, ma wiedzieć kto był ostatnim posiadaczem danego bonu (przecież nabywca bonu może go przekazać innej osobie), w szczególności jaki był jego status, m.in. czy był osobą fizyczną, czy może osobą prowadzącą działalność gospodarczą, a może podatnikiem VAT poza Polską. Jak wówczas emitent ma określić miejsce świadczenia usługi „gotowości”?

Biorąc pod uwagę powyższe oraz to, że Dyrektywa miała za zadanie nie tylko wprowadzenie przepisów dotyczących bonów dających jasne i kompleksowe regulacje, ale również zapewnienie spójności na poziomie Unii Europejskiej w kwalifikacji podatkowej transakcji obejmujących bony, w naszej ocenie należy odejść od objęcia opodatkowaniem niewykorzystanych bonów różnego przeznaczenia.

Jednocześnie, na bazie obecnej wersji projektu, nie zostało precyzyjnie określone, co stanowi wynagrodzenie w rozumieniu art. 8c ustawy zmienianej? W przypadku dystrybucji MPV, czyli bonów różnego przeznaczenia, wynagrodzeniem jest prowizja z tego tytułu (dla pośredników). Czy ustawodawca miał na myśli wartość nominalną bonu różnego przeznaczenia w wysokości, w jakiej bon ten nie został spożytkowany (bądź środki pieniężne otrzymane za dany bon, gdy jego dystrybucja odbyła się za kwotę poniżej jego wartości nominalnej)?

Podstawa opodatkowania za usługę gotowości, przewiduje jej kalkulację poprzez pomniejszenie wynagrodzenia zapłaconego za bon (co do zasady wartość nominalna bonu) o kwotę należnego z tego tytułu VAT (liczenie „w stu”). Jednocześnie w art. 29a ust. 1d jest mowa o pomniejszeniu tejże podstawy o częściowe zużycia bonu różnego przeznaczenia. Przy czym pomniejszenie ma zostać dokonane o wartość netto sprzedaży zrealizowanej przy użyciu bonu do czasu upływu jego terminu ważności. Takie rozwiązanie spowoduje nieproporcjonalne opodatkowanie części środków otrzymanych za bon MPV w przypadku gdy częściowe zużycie dokonane zostanie na sprzedaż inną niż opodatkowana podstawową stawką VAT, np. obniżoną stawką VAT.

Ponadto mamy wątpliwość skąd emitent bonu MPV (który nie dokonuje ostatecznej sprzedaży towarów lub świadczenia usług) ma wiedzieć, w jaki sposób opodatkowana została transakcja częściowego zużycia bonu. Jako przykład posłużyć może karta podarunkowa portalu internetowego, która może zostać zrealizowana jedynie na danym portalu, przy czym sprzedaż towarów lub wykonanie usług zrealizowane zostanie przez podmioty oferujące towary lub usługi na danym portalu. Sprzedaż towarów lub świadczenie usług opodatkowane może zostać różnymi stawkami VAT, jak również może mieć miejsce w różnych krajach. Analogicznie bon do centrum handlowego, w którym poszczególne sklepy mogą realizować sprzedaż opodatkowaną różnymi stawkami VAT. Podmioty te przekazują sklepom, w odniesieniu do których sprzedaży zużyty (w całości lub częściowo) został dany bon MPV kwotę brutto z tytułu danej transakcji. Dla takich podmiotów wyliczenie podstawy opodatkowania niezaużytej części bonu sposobem obecnie wskazanym w projekcie ustawy może okazać się niemożliwe do przeprowadzenia.

Podstawa opodatkowania części takiego bonu powinna być liczona poprzez pomniejszenie wartości brutto „wynagrodzenia” za dany bon (pierwotnego) o wartość brutto transakcji, z tytułu której częściowo zużyto dany bon do momentu upływu jego terminu ważności.

W konsekwencji, zamiast określenia „w terminie ważności bonu”, który językowo może sugerować dokładnie termin dzienny upływu ważności bonu, sugerujemy użycie terminu „do upływu terminu ważności bonu”, który sugeruje okres od aktywacji bonu do dnia upływu jego ważności?

4. Fikcja dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika dokonującego dostawy towarów / świadczenia usług w zamian za bon jednego przeznaczenia, na rzecz podmiotu, który wyemitował taki bon.

Projekt, w ślad za Dyrektywą, wprowadza fikcję dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika dokonującego faktycznej dostawy towarów / świadczenia usług w zamian za bon jednego przeznaczenia, na rzecz podmiotu, który wyemitował taki bon.

W projektowanych przepisach nie znalazły się jednak przepisy doprecyzowujące moment powstania obowiązku podatkowego w tym zakresie. W praktyce obrotu bonami jednego przeznaczenia, może dochodzić do wielokrotnego transferowania takiego bonu od emitenta, przez kolejne podmioty, aż do podmiotu, który postanowi skorzystać z bonu i dokonać jego realizacji poprzez wymianę na towary/usługi.

W konsekwencji należy doprecyzować moment powstania obowiązku podatkowego w odniesieniu do rozliczenia ww. fikcji dostawy towarów / świadczenia usług przez podmiot wydający towary / świadczący usługi w zamian za bon, na rzecz emitenta bonu. Powstanie obowiązku podatkowego w tym zakresie proponujemy ustalić na moment dokonania rozliczenia pomiędzy faktycznym dostawcą towarów / świadczącym usługi, a emitentem bonu.

Poniżej przesyłamy szczegółowe propozycje dot. zmian treści przepisów Projektu.

Lp.	Treść przepisu	Uwagi/komentarz	Propozycja brzmienia przepisu
1.	Art. 2 pkt 38: „bonie – rozumie się przez to instrument w postaci bonu na towary lub usługi, z którym wiąże się obowiązek jego przyjęcia jako wynagrodzenia lub części wynagrodzenia za dostawę towarów lub świadczenie usług, w przypadku którego towary, które mają zostać dostarczone lub usługi, które mają zostać wykonane, lub tożsamość potencjalnych dostawców lub usługodawców są wskazane w samym instrumencie lub określone w powiązanej	<p>Zgodnie z celem Dyrektywy, należy jasno określić, co stanowi bon na towary lub usługi dla celów VAT poprzez zdefiniowanie bonu. Definicja ta powinna być jasna i nie budzić wątpliwości interpretacyjnych.</p> <p>Definicja zawarta w projektowanym przepisie obarczona jest błędem logicznym <i>idem per idem</i>, gdyż w definicji zawiera odwołanie do przedmiotu definicji, tj. bonu.</p> <p>Dodatkowo, jak wskazano powyżej, aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych w zakresie instrumentów, które uznaje się za bon, w definicji należy doprecyzować, że chodzi o instrument, który jest transferowany <u>za wynagrodzeniem</u> (a więc nie są objęte zakresem tej definicji instrumenty wydane</p>	„bonie – rozumie się przez to instrument transferowany za wynagrodzeniem, z którym wiąże się obowiązek jego przyjęcia jako wynagrodzenia lub części wynagrodzenia wyłącznie za dostawę towarów lub świadczenie usług, w przypadku którego te towary lub usługi, które mają zostać dostarczone lub wykonane, lub tożsamość potencjalnych dostawców lub usługodawców są wskazane w samym instrumencie lub określone w powiązanej dokumentacji, w tym w warunkach wykorzystania tego instrumentu;”

Lp.	Treść przepisu	Uwagi/komentarz	Propozycja brzmienia przepisu
	dokumentacji, w tym w warunkach wykorzystania tego instrumentu;”	nieodpłatnie, jak na przykład punkty w programach lojalnościowych), jak również, że bon to instrument, który może być przyjęty jako wynagrodzenie <u>wyłącznie za dostawę towarów lub świadczenie usług.</u>	
2.	Art. 2 pkt 39: „emisji bonu – rozumie się przez to pierwsze wprowadzenie bonu do obrotu;”	Należy doprecyzować, że przez emisję bonu rozumie się pierwsze wprowadzenie go do obrotu za wynagrodzeniem, w celu wyeliminowania wątpliwości związanych z bezpłatną emisją bonu.	„emisji bonu – rozumie się przez to pierwsze wprowadzenie bonu do obrotu za wynagrodzeniem;”
3.	Art. 2 pkt 42: „transferze bonu – rozumie się przez to emisję bonu oraz każde przekazanie tego bonu po jego emisji”	Należy doprecyzować, że przez transfer bonu należy rozumieć każde przeniesienie prawa do rozporządzania bonem jak właściciel. „Przekazanie” nie jest bowiem czynnością opodatkowaną w rozumieniu art. 5 ustawy o VAT.	„transferze bonu – rozumie się przez to emisję bonu oraz każde przeniesienie prawa do rozporządzania bonem jak właściciel po jego emisji”
4.	Art. 8a ust. 2: „Faktycznego przekazania towarów lub faktycznego świadczenia usług w zamian za bon jednego przeznaczenia przyjmowany przez dostawcę lub usługodawcę jako wynagrodzenie lub część wynagrodzenia nie uznaje się za niezależną transakcję w części, w której wynagrodzenie stanowił bon.”	„Przekazanie” nie jest czynnością opodatkowaną w rozumieniu art. 5 ustawy o VAT.	„Faktycznej dostawy towarów lub faktycznego świadczenia usług w zamian za bon jednego przeznaczenia przyjmowany przez dostawcę lub usługodawcę jako wynagrodzenie lub część wynagrodzenia nie uznaje się za niezależną transakcję w części, w której wynagrodzenie stanowił bon.”
5.	Art. 8a ust. 4: „W przypadku gdy dostawca towarów lub usługodawca nie jest podatnikiem, który	Przepis ten wprowadza fikcję dostawy towarów lub świadczenia usług przez podatnika dokonującego faktycznej dostawy towarów / świadczenia usług w	Wprowadzenie przepisu regulującego moment powstania obowiązku

Lp.	Treść przepisu	Uwagi/komentarz	Propozycja brzmienia przepisu
	działając we własnym imieniu wyemitował bon jednego przeznaczenia, uznaje się, że ten dostawca lub usługodawca dokonał odpowiednio dostawy towarów lub świadczenia usług, których ten bon dotyczy, na rzecz podatnika, który wyemitował ten bon.”	zamian za bon jednego przeznaczenia, na rzecz podmiotu, który wyemitował taki bon. Należy dodatkowo doprecyzować moment powstania obowiązku podatkowego w tym zakresie.	podatkowego w tym zakresie.
6.	Art. 8b ust. 1: „Faktyczne przekazanie towarów lub faktyczne świadczenie usług dokonane w zamian za bon różnego przeznaczenia przyjmowany przez dostawcę lub usługodawcę jako wynagrodzenie lub część wynagrodzenia podlega opodatkowaniu podatkiem. Nie podlega opodatkowaniu podatkiem wcześniejszy transfer tego bonu.”	Przekazanie nie jest czynnością opodatkowaną w rozumieniu art. 5 ustawy o VAT.	„Faktyczna dostawa towarów lub faktyczne świadczenie usług dokonane w zamian za bon różnego przeznaczenia przyjmowany przez dostawcę lub usługodawcę jako wynagrodzenie lub część wynagrodzenia podlega opodatkowaniu podatkiem. Nie podlega opodatkowaniu podatkiem wcześniejszy transfer tego bonu.”
7.	Art. 8b ust. 2: „W przypadku gdy transferu bonu różnego przeznaczenia dokonuje podatnik inny niż podatnik dokonujący czynności podlegającej opodatkowaniu podatkiem zgodnie z ust. 1, opodatkowaniu podatkiem podlegają usługi pośrednictwa oraz inne usługi, które można zidentyfikować, takie jak usługi	Należy dostosować brzmienie niniejszego przepisu do brzmienia Dyrektywy. Określenie bowiem, że opodatkowaniu podlegają usługi pośrednictwa oraz inne usługi, które można zidentyfikować, może w praktyce prowadzić do nadinterpretacji tego przepisu, poprzez przyjęcie, że przy każdym transferze bonu różnego przeznaczenia występują usługi pośrednictwa. W naszej ocenie, wskazanie, że opodatkowaniu podlegają każde usługi, które można zidentyfikować,	„W przypadku gdy transferu bonu różnego przeznaczenia dokonuje podatnik inny niż podatnik dokonujący czynności podlegającej opodatkowaniu podatkiem zgodnie z ust. 1, opodatkowaniu podatkiem podlega każde świadczenie usług, które można zidentyfikować, takie jak usługi dystrybucji lub promocji dotyczące tego bonu.”

Lp.	Treść przepisu	Uwagi/komentarz	Propozycja brzmienia przepisu
	dystrybucji lub promocji dotyczące tego bonu.”	powoduje, że również ewentualne usługi pośrednictwa będą mogły zostać opodatkowane w stosownych przypadkach.	
8.	<p>Art. 8c: „W przypadku gdy bon różnego przeznaczenia nie zostanie w całości lub części zrealizowany w terminie ważności tego bonu i wynagrodzenie z tego tytułu zostanie zatrzymane, uznaje się, że podatnik, który zatrzymał to wynagrodzenie wyświadczył usługę gotowości do realizacji dostawy towarów lub świadczenia usług, których ten bon dotyczy na rzecz ostatniego posiadacza bonu.”</p>	<p>Przepis ten wprowadza obowiązek opodatkowania niewykorzystanych bonów różnego przeznaczenia.</p> <p>Jak wskazano powyżej, z uwagi na to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - po przeprowadzonej przez ustawodawcę unijnego analizie, w preambule do Dyrektywy wskazano bezpośrednio, że nie dotyczy ona sytuacji, w których bon różnego przeznaczenia nie zostaje zrealizowany; - przyjęcie fikcji wykonania usługi gotowości do realizacji bonu przez podmiot, który zatrzymał wynagrodzenie za bon, będzie rodziło wiele problemów, m.in. w zakresie określenia podmiotu, który w całym łańcuchu dystrybucji bonów różnego przeznaczenia zatrzymuje wynagrodzenie; - proponowane regulacje znacznie obciążą podatników oferujących bony różnego przeznaczenia m.in. ze względu na obowiązki ewidencyjne oraz związane z identyfikacją ostatniego posiadacza bonu; - Dyrektywa miała za zadanie nie tylko wprowadzenie przepisów dotyczących bonów dających jasne i kompleksowe regulacje, ale również zapewnienie w tym zakresie spójności na poziomie Unii Europejskiej, <p>w naszej ocenie należy odejść od objęcia opodatkowaniem</p>	Proponujemy usunąć przepis w całości.

Lp.	Treść przepisu	Uwagi/komentarz	Propozycja brzmienia przepisu
		niewykorzystanych bonów różnego przeznaczenia.	
9.	Art. 19a ust. 4b: „W przypadku, o którym mowa w art. 8c, usługę uznaje się za wykonaną z chwilą upływu terminu ważności bonu różnego przeznaczenia.”	Przepis wprowadzony w celu dookreślenia momentu uznania usługi określonej w art. 8c za wykonaną, który to przepis proponujemy usunąć. Konsekwentnie, również przywołany przepis powinien zostać usunięty.	Proponujemy usunąć przepis w całości
10.	Art. 29a ust. 1c: „Podstawa opodatkowania z tytułu usługi gotowości do realizacji dostawy towarów lub świadczenia usług, o której mowa w art. 8c, jest równa: 1) wynagrodzeniu zapłaconemu za bon, pomniejszonemu o kwotę podatku związaną ze świadczoną usługą gotowości; 2) wartości pieniężnej wskazanej na bonie lub w powiązanej dokumentacji, pomniejszonej o kwotę podatku związaną ze świadczoną usługą gotowości – w przypadku gdy informacje dotyczące wynagrodzenia są niedostępne.”	Przepis wprowadzony w celu dookreślenia podstawy opodatkowania usługi określonej w art. 8c, który to przepis proponujemy usunąć. Konsekwentnie, również przywołany przepis powinien zostać usunięty.	Proponujemy usunąć przepis w całości.

Z poważaniem,

Włodzimierz Schmidt

Prezes Zarządu